

водата. Или пъкъ дойдатъ до водата, цапкатъ съ лапитѣ си и гледатъ, какъ водата се пръска наоколо. Като имъ омръзне тази игра, започватъ да се борятъ, да се търкалятъ по снѣга.

Кой не е виждалъ, колко весело и забавно скачатъ по полето кончета, теленца и агънца? Сжщо така се забавляватъ по горскитѣ поляни и младитѣ сърни и диви кози.

„Миналото лѣто, — разказва американскиятъ наблюдателъ на животнитѣ Вилямъ Лонгъ — ние се разположихме съ палаткитѣ си край едно голѣмо езеро. Близу до брѣга имаше поляна, заобиколена съ гора. Шумътъ отъ нашия лагаръ не достигаше до поляната, та елени често дохождаха на нея, така че ние можехме да ги наблюдаваме, като се приближавахме до поляната и се скривахме въ храститѣ.

Скоро забелязахъ, че тази поляна е любимо мѣсто за сборище на еленитѣ. Може би, тя имъ се харесваше, защото наблизу имаше нѣколко хълмове, гжсто обрасли съ хрусталакъ, кждето можеха при опасностъ добре да се скриватъ; а преди да се хранятъ, тѣ имаха навикъ да потичатъ малко на полянката, да си поиграятъ. Да, да си поиграятъ. Азъ съмъ увѣренъ, че тази полянка бѣше мѣсто за игра, сжщо такава, каквато избиратъ за игритѣ си зайцитѣ, лисицитѣ, вранитѣ и другитѣ животни.

Веднажъ, когато почна да се мръква, азъ лежахъ неподвижно въ храститѣ близу до тази полянка и можахъ отблизу да наблюдавамъ играта имъ. То бѣше много занимливо. Десетина възрастни женски и младитичаха бързо по поляната, като описваха три кръга: единъ голѣмъ и два малки.

По единия отъ малкитѣ кръгове всички елени тичаха отдѣсно налѣво, а по другия — отлѣво надѣсно; по голѣмиятъ кръгъ тичаха както дойде, и налѣво, и надѣсно. Всѣки еленъ тичаше по единия